

Udsig: Jeg vil tillade mig den Hensigt til det ærede Udvalg, om det vil tage det under Overveelse inden 3die Behandling, som jeg her skal tillade mig at fremsøre. Dvornemet jeg end sympathiserer med den Bestemmelse, der er givet i § 3, at der skal tilstaaes ikke alene dem og Enker og Børn efter dem, der ere ansatte i Redningsvæsenet, men ogsaa andre private Mænd, der under Forsøg paa at redde Skibbrudne ere komne til Stade, samt disses Enker og Børn. Understøttelse af Statskassen, saa forekommer det mig dog, at det kan have nogen Betænkelse at opstille dette som en Ret, der kan gjøres gjældende ved Domstolene, og jeg vil derfor henvende mig til det ærede Udvalg, om det ikke vil finde, at praktisk omtrent det Samme vilde blive opnaaet, hvis det blev overladt til Administrationen, naar den fandt, at Omstændighederne talte derfor, at indrømme en saadan Understøttelse. Der er jo ingen Tvivl om, at en saadan Understøttelse i de allerfleste Tilfælde vilde blive givet, men det kan jo dog ikke negtes, at der kan være Tilfælde, hvor man kunde være i Tvivl om, hvorvidt det var rigtigt. Man kunde jo tænke sig Handlinger, der ere foretagne i mennefskærlig Hensigt, men som ere aldeles unyttige og urimelige, man kunde jo ogsaa tænke sig, at de paagjældende Personer ere økonomisk saaledes stillede, at der i Virkeligheden ikke burde være Tale om en Statsunderstøttelse. Men dertil kommer endnu Et, og det er, at det Princip, man her lægger til Grund, jo ogsaa maatte føre videre. Det maatte faae en mere abstrakt og vid Anvendelse, og man maatte komme til at antage, at det overhovedet skulde gjælde som en almindelig Regel, at Enhver, der ved Udvælsken af mennefskærlige Handlinger kom til Stade, kunde gjøre et Krav paa af Statskassen at erholde en Understøttelse, som han kunde indkræve gennem Domstolene. Det forekommer mig dog, at det vilde være noget betænkeligt her ved denne lille Lov, som angaar noget aldeles Specielt, at vedtage Noget, hvoraf et saadant Princip, der kunde have en saa vidt abstrakt Anvendelse, kunde uledes. Det synes mig, at man gjorde bedre i ved denne Leilighed at indskrænke sig til, hvad der forekommer mig i praktisk Henseende at føre til ganske det Samme, nemlig at overlade til Administrationen, naar denne finder, at Omstændighederne tale derfor, at indrømme det, som ved denne Paragraf er tilstedet som en Ret.

Ordføreren (Carstensen): Den Hensigt, som er fremkommen fra det ærede Kongevalgte Medlem (Udsig), kommer mig ikke fuldstændig uventet, idet nemlig det Spørgsmaal, han fremdrog, har været Gjenstand for Forhandling i Udvalget. Der har været forhandlet om, hvor-

vidt man skulde sætte „kan“ eller „skal“, og man valgte da en mildere Form for „skal“, hvad der vil ses af Ordlyden i Paragrafen. Ganske vist er der noget Berettiget i, hvad det ærede Medlem udtalte med Hensyn til, at man nødvendig skal stabe et Præcedens, der kunde have meget omfattende Virkninger, men Grunden til, at Udvalget dog enstemmig sluttede sig til den Redaktionsform, man valgte, var, at man mente, at dette Emne vedrørte saa enestaaende Tilfælde, Tilfælde af en saa eiendommelig og udpræget Karakter, at der ikke derfra kunde sluttes til andre Tilfælde, og at det derfor ikke alene kunde forsvares, men ogsaa vilde være rigtigt og give en vis Betryggelse overfor Folk i Almindelighed at vælge en mere positiv Form. Ganske sikkert kunde der siges: Naar der staar „kan“, bliver det i ethvert Tilfælde, hvor der fornødigvis bør ydes Hjælp, det Samme, som om der stod „skal“; men Opfattelsen er nu engang saadan, at man ikke slet saa meget stoler paa Hjælpen, naar der staar „kan“, som naar der staar „skal“, og derfor er det, at den sidste Form er valgt. Saafremt en Forhandling med Udvalget kunde føre til, at Udtrykket kunde modificeres, skal jeg gjerne erklære mig villig til at forsøge det, men efter de Forhandlinger, der allerede have fundet Sted i Udvalget, tror jeg rigtignok, at Udvalget vil fastholde sin Formulering af Paragrafen.

Strandkov: Det er netop saaledes, som den ærede Ordfører betegne det, det Ord „kan“, der har været den eneste Diskussionsgenstand i Udvalget, som har været lidt besværlig at komme over, om jeg saa maa sige. Jeg har holdt paa, at det Ord maa ikke staa der paa Grund af, at de Folk, hvem denne Bestemmelse tilsigter at komme tilgode, naturligvis ikke ere saadanne Folk, som kunne læse og forstaa en Lovbestemmelse saaledes, som det ærede kongevalgte Medlem (Udsig) kan det. De sige som saa: Skal vi have denne Understøttelse af Naade, eller er det en Ret? Og dersom der staar „kan“, saa have vi i Kommunalloven af 1867, der indeholder en lignende Bestemmelse, et Exempel paa, at man ved Benyttelsen af Loven som oftest eller næsten altid kommer til det Resultat ikke at bevilge. Det er Aarsagen for mig til at holde paa, at Bestemmelsen skal staa i den Form, hvori den nu staar. Grunden, hvorfor jeg har syntes, at Lovgivningsmagten skulde fikke disse Efterladte en saadan Forsørgelse — som mildest talt skulde være lidt bedre end den paa Fattiggården — er ikke saa meget Hensynet til Enkerne og Børnene, som det er for de Folks Skyld, der staa paa Fortranden og skulle ud i Brændingen. I det Dieblit er jo nemlig det Saa bedste for dem at se sig tilbage